

Nói Về Đức Maria

Với Những Ai Không Tin

NNT

Hàng năm vào ngày Tết Dương Lịch, Phụng Vụ Giáo Hội mừng kính lễ **Đức Maria là Mẹ Thiên Chúa và cũng là ngày cầu cho Hòa Bình Thế Giới**. Không nói ai cũng rõ, Đức Maria có một chỗ đứng quan trọng trong niềm tin của các Kitô hữu theo Chính Thống Giáo và Giáo Hội Công Giáo Rôma. Lịch Phụng Vụ của Giáo Hội theo truyền thống xa xưa đã dành rất nhiều ngày lễ để mừng kính Đức Maria, mà hôm nay là một trong những ngày lễ đó. Ước mong Thế Giới được sống trong Hòa Bình, đây là ước muốn chung của tất cả mọi người. Từ lâu nay Giáo Hội đã cầu nguyện và các tôn giáo khác cũng đã cầu nguyện cho thế giới được sống trong Hòa Bình, nhưng tất cả chỉ là một ước vọng, một giấc mơ, chiến tranh loạn lạc vẫn xảy ra khắp nơi.

Ngày mà Thế Giới có Hòa Bình cũng có nghĩa là nơi tâm hồn của mỗi người có được sự bình an nội tâm và sống bình an với tất cả mọi người. Khi ấy, lòng tham lam, hận thù, ghen tương, đố kỵ bị tiêu diệt, được gạt bỏ và thay vào đó là tình thương yêu tràn đầy. **Một tình yêu thương không phát xuất từ dục vọng, mà là một tình yêu thương thánh thiện, nhân từ của Thiên Chúa qua Đức**

Giêsu Kitô; khi mỗi người “cưu mang” Thiên Chúa ở trong lòng, cũng là cưu mang “Con Thiên Chúa” là Đức Giêsu Kitô, mà Đức Maria là người duy nhất và đầu tiên, để từ đó Mẹ ban cho nhân loại **Đấng Cứu Thế** là chính Con Mẹ, và đây cũng chính là điều mà Thiên Thần đã tung hô, tiên báo trong ngày lễ Giáng Sinh của Đức Giêsu Kitô mà chúng ta vừa mừng kính. **“Vinh Danh Thiên Chúa trên trời, bình an dưới thế cho người Thiện Tâm”**.

Sự Bình An mà mỗi người sẽ có được ở trong tâm hồn chính là lòng “ngay lành, thánh thiện... nhờ “Thiện Tâm”, tức là nhờ có “Thiên Chúa” cũng là tình yêu của Người ở cùng. Đây là điều kiện tiên quyết, đầu tiên nhưng chưa đủ. Lòng thiện tâm, ngay lành đó còn phải được thể hiện cách cụ thể trong đời sống của con người chứ không chỉ là những suy tư, những ngôn từ văn bản, giấy trắng mực đen mà là trong nơi mà con người mỗi người sống. Bởi vậy, ý thức về sự Hoà Bình cho nhân loại, khởi đầu từ tâm hồn con người, nó phải lan rộng ra cho mọi người, nơi vùng đất mà mình sinh sống và không chỉ là ý thức của người công giáo hay Kitô Giáo mà thôi, nhưng là ý thức chung của tất cả mọi người, nhất là những nhà lãnh đạo các Quốc Gia trên khắp thế giới. **Giá trị niềm tin Kitô Giáo mà Thiên Chúa đã ban cho nhân loại chính là ở điều này. Mẹ Đấng Cứu Thế chính là mẫu gương soi cho tất cả mọi người, những ai tin vào Mẹ Thánh, sự thánh thiện của Mẹ mà những ai muốn bắt chước và noi theo, sẽ mặc lấy giá trị cứu rỗi này.**

Chính trong ý nghĩa này mà Giáo Hội, với lịch Phụng Vụ là lịch được dùng để **“Thánh Hóa thời gian”**, cũng là **thánh hóa tâm hồn con người**, đã xếp đặt để mừng kính lễ Đức Maria là Mẹ Thiên Chúa vào ngày đầu năm Dương Lịch này và đồng thời cũng là ngày cầu nguyện cho Hòa Bình của Thế Giới, tức là “Nhờ Mẹ và Xin Mẹ” giúp thực hiện điều này, điều mà với khả năng của con người không một ai có thể thực hiện được. Chỉ có Mẹ là “Đấng Thánh trên hết các Thánh”, là

“Mẹ Đấng Cứu Thế” mới có đủ khả năng và ân sủng để giúp cho nhân loại mà thôi. Vì nhờ ân sủng, Mẹ sẽ biến những ai tin vào Mẹ, những người con của Mẹ, trở thành Đấng Cứu Thế và trở thành Con Thiên Chúa, tức là trở thành những Đấng Thánh. Điều mà Mẹ đã chỉ dạy cho con người phải làm là ăn năn sám hối, đền tội và cải thiện đời sống, cũng có nghĩa là thanh tẩy tâm hồn cho trong sạch. Chính trong nỗ lực sống và đạt tới đời sống thánh thiện, mới hiểu được ý nghĩa và giá trị của các nghi lễ Phụng Vụ, cách xếp đặt của lịch Phụng Vụ và các lễ mừng kính, với mục đích và ý nghĩa nào.

Thật vậy, niềm tin chung của mọi Kitô hữu vẫn là tin vào Đức Giêsu Kitô, Đấng Cứu Thế, Ngài là Con Thiên Chúa. Nhưng từ Đức Tin đó đã dẫn Giáo Hội Công Giáo Rôma và Chính Thống tin thêm vào vai trò và địa vị của Mẹ Đấng Cứu Thế, chiếm một chỗ quan trọng trong chương trình cứu rỗi của Thiên Chúa, là cưu mang Đấng Cứu Thế cho nhân loại. **Dù chỉ có một Mẹ là Đức Maria, nhưng Mẹ đã được con người gọi bằng nhiều tên gọi khác nhau: Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, Đức Mẹ Mân Côi, Đức Mẹ Ban Ôn, Đức Mẹ Sầu Bi, rồi Đức Maria Nữ Vương Các Thánh, Nữ Vương Thiên Đàng, Đức Trinh Nữ Vương...** như những tên gọi đã xưng tụng Mẹ trong kinh cầu về Mẹ, mà từ xưa nay các tín hữu quen đọc, nhưng hôm nay đang bị bỏ quên đi. Tất cả những tâm tình đó, đều nói lên lòng sùng kính Đức Mẹ một cách sâu xa, bởi vì rất nhiều người đã chạy đến với Mẹ cầu xin và đã được Mẹ nhậm lời, ban ơn cho. Bởi thế mà những tước hiệu mà con người đã gọi và đặt cho Mẹ, đôi khi bên cạnh đó, còn kèm theo những câu chuyện thời xưa đã xảy ra thật, để giải thích lý do của tên gọi, như các tên gọi khác về Mẹ hôm nay vẫn còn rất mới và rất gần gũi, đây là Đức Mẹ Lộ Đức, Đức Mẹ Fatima, Đức Mẹ Medjugorje, Đức Mẹ La Vang, Đức Mẹ Trà Kiệu... Thật ra, đâu có Đức Mẹ nào là Đức Mẹ Lộ Đức hay Đức Mẹ Fatima hay Đức Mẹ La Vang, đây chỉ là những địa danh, nơi mà Đức Mẹ đã

hiện ra và người ta đã gọi một cách vắn tắt cho gọn, thay vì gọi Đức Mẹ hiện ra ở Lộ Đức, ở Fatima, ở La Vang, ở Trà Kiệu... Nhưng điều quan trọng để tin là những nơi mà Đức Mẹ hiện ra đều kèm theo những “dấu lạ hay hiện tượng lạ” để cho những ai tin thì tìm tới và tiếp đến là “những phép lạ lớn nhỏ” được Mẹ thực hiện cho một số người cầu xin. Những phép lạ đó là những chuyện có thật được kiểm nghiệm, chứng minh bằng những phương pháp khoa học qua các tài liệu về bệnh lý, có hồ sơ mà các bác sĩ đã không thể giải thích được sự khỏi bệnh một cách lạ lùng đó hay là có tính cách riêng tư, cá nhân.

Giữa muôn vàn tên gọi mà các con cái Mẹ là các tín hữu đã xưng tụng Mẹ, có những tên gọi và tước hiệu đã gây ra sự chống đối về “Thần Học” và rồi Giáo Quyền đã dùng quyền giáo huấn của mình để bắt phải tin như, chẳng hạn “Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời, Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội, hoặc Đức Maria là Mẹ của Thiên Chúa” mà chúng ta mừng kính hôm nay.

Sự thực, tin và tôn kính Đức Maria là tin và tôn kính ở điều gì? Lòng tin đó có làm giảm giá trị lòng tin vào Đức Kitô và tin vào Thiên Chúa hay không? Niềm tin vào Mẹ Maria có làm cho chúng ta sai lạc đức tin và mất đi ơn cứu rỗi không? Đây là những vấn nạn được đặt ra.

Câu trả lời rõ ràng và chắc chắn là **“không bao giờ”**. Không những không sai lạc, mà còn được Mẹ giúp cho đi đến ơn cứu rỗi, đi đến với Đức Kitô một cách nhanh hơn và dễ dàng hơn. Bởi vì “Mẹ là Mẹ Đấng Cứu Thế”, đã sinh ra Đấng Cứu Thế, đã nuôi dưỡng và hướng dẫn Đấng Cứu Thế trong khoảng thời gian thơ ấu và trong thời gian Ngài sống ẩn dật, và ngay cả trong thời gian Ngài đi rao giảng và cuối cùng là con đường khổ nạn Thập Giá, vẫn có Mẹ của Ngài ở bên cạnh, theo dõi và đã giúp cho con mình đi tới cùng con đường cứu chuộc, con đường mà Thiên Chúa Cha đã muốn cho Ngài phải đi. Chính vì cảm nhận được điều đó mà trong lời trăn trối cuối cùng, Ngài đã trối lại thánh

Gioan cho Mẹ và trời Mẹ lại cho thánh Gioan: “Đây là con Bà, đây là Mẹ con” (Gioan 19, 26-27) và đây là những lời đã ghi rõ ràng ở trong Phúc Âm, không là lời bịa đặt. Vậy thì đã tin vào Kinh Thánh, đã tin vào Lời Đức Kitô thì tại sao không tin vào những lời trần trời này? Ngay cả thánh Gioan Tẩy Giả cũng đã được lãnh nhận ơn huệ của Chúa Thánh Thần qua Mẹ của Ngài, Bà thánh Elizabeth, lúc còn ở trong bào thai, hưởng hò là Chúa Giêsu và Mẹ thánh của Ngài, như lời Thiên Sứ đã báo tin cho ông Zacaria “...và ngay khi còn trong lòng mẹ, em đã đầy Thánh Thần” (Lc 1, 15).

Đây là truyền thống đức tin từ thời xưa các thánh đã cảm nhận và đã nói: “nhờ Mẹ đến với Chúa Giêsu” (per Mariam ad Jesum), lòng tin và đức tin vào Mẹ sẽ không chỉ dừng lại ở nơi Mẹ, mà sẽ giúp cho các Kitô hữu gặp được Đức Giêsu Kitô Con Mẹ với điều kiện: Ăn Chay, Đền Tội, Cải Thiện Đời Sống bằng cách nếm lần hạt Mân Côi. Tin ở Mẹ là tin ở quyền năng của Mẹ có và tình thương của Mẹ và Mẹ sẽ giúp cho chúng ta, nếu chúng ta cầu xin và nếu chúng ta muốn. Quyền năng mà Mẹ có được, cũng là quyền năng của Thiên Chúa ban cho Mẹ, vì Mẹ đã tin và tin một cách mãnh liệt ngay từ đầu như lời Thiên Sứ đã loan báo: “Không có gì mà Thiên Chúa không làm được” (Lc 1,27). Hôm nay các hiện tượng lạ và các phép lạ về Đức Mẹ đã xảy ra khắp nơi, đây là các bằng chứng cụ thể để chứng minh cho niềm tin này, đây không là chuyện “đời xưa” hay là những lời bịa đặt.

Bởi vậy, tin vào Đức Giêsu Kitô là Đấng Cứu Thế, mà không tin vào Mẹ Ngài thì thật là phi lý và ở đây chúng ta đang nói trên bình diện đức tin và ân sủng chứ không nói ở bình diện kiến thức khoa học bình thường trong đời sống.

Ngoài ra, việc tôn vinh và ca tụng Mẹ Maria không phải hôm nay chỉ có những người Công Giáo và Chính Thống Giáo mới làm, mà ngay cả trong Phúc Âm, lúc Mẹ còn sống đã có ít nhất là hai người phụ nữ đã cảm nhận và ca tụng Mẹ, đây là lời của

Bà Elizabeth khi được Mẹ đến viếng thăm: “Em được chúc phúc hơn mọi người phụ nữ và người con em đang cưu mang cũng sẽ được chúc phúc... em thật có phúc, vì đã tin rằng Chúa sẽ thực hiện những gì Người đã nói với em” (Lc 1, 42-46) và “Phúc cho dạ đã cưu mang Thầy và vú đã cho Thầy bú” (Lc 11, 27-28). Bởi vì Mẹ đã tin vào Lời của Thiên Chúa và đã sống Lời Ngài.

Nhưng một điểm còn lớn hơn nữa ở trong Phúc Âm cho chúng ta thấy là **chính Mẹ đã được “Thiên Chúa chúc phúc và ca tụng”**, qua lời của Thiên Sứ chào Mẹ: “Mừng vui lên, hỡi Đấng đầy ân sủng. Đức Chúa ở cùng Bà... Thưa Maria xin đừng sợ, vì Bà đẹp lòng Thiên Chúa...” (Lc 1, 28-31).

Qua những gì vừa trình bày, **việc tôn vinh và ca tụng Đức Maria không có gì là quá đáng, sai lạc hay là mất đức tin và mất ơn cứu rỗi cả. Việc không chấp nhận hay không tin nhận một vài tín điều về Đức Maria, có nghĩa là những tước hiệu mà “các Kitô hữu trong cương vị là Giáo Quyền” của một thời đã dùng để tôn vinh và ca tụng Mẹ, đó là quyền của mỗi người. Đức tin là một sự cảm nhận rất sâu xa chứ không phải chỉ là những gì hời hợt ở bên ngoài. Bởi vậy, khó mà ép buộc được ai, dù có “định tín hay không định tín”, đức tin nơi mỗi người rất là khác nhau, chẳng ai**

giống ai cả. Bởi thế mà biết bao nhiêu người công giáo cũng theo những nghi thức của Công Giáo mà rồi không tin gì cả hay không tin những tin điều về Đức Maria. Khởi đầu của đức tin là sự “thừa nhận và chấp nhận, tiếp đến là sự thực hành”, tức là sống đức tin đó với niềm xác tín thật sự.

Tuy nhiên, điểm quan trọng là ở chỗ này: Không vì có thành kiến hay ác cảm với niềm tin khác biệt, hay vì khác quan điểm trong “đức tin” về sự hiểu biết, nhận thức và cảm nhận, cũng là khác quan điểm về “Thần Học”, tức là những trực hiệu dùng để ca tụng Đức Maria hay là cách thức bày tỏ lòng tôn kính Ngài, để rồi chống đối và phủ nhận hoàn toàn về Con Người và Vai Trò của Đức Maria ở trong chương trình cứu chuộc của Thiên Chúa.

Sự thực của lịch sử cứu độ và cũng là lịch sử đức tin là Đức Giêsu Nazareth là Con của Đức Maria và Con của thánh Giuse thợ mộc, cha nuôi của Chúa Giêsu mà cả bốn Phúc Âm đều ghi lại và hằng năm chúng ta vẫn mừng kính ngày sinh nhật của Ngài: Thánh Lễ Giáng Sinh. Điều này đã ghi lại vết tích trong lịch sử của nhân loại trong việc tính niên lịch Trước và Sau khi Chúa Giêsu giáng trần. Ngài là mốc điểm của thời gian, đã phân chia lịch sử ra làm hai, không ai có thể phủ nhận được điều này, tức là **“tính cách lịch sử của Đức Giêsu Kitô”**, tức là có thật, chứ không là chuyện thần thoại hay là bịa đặt. Mà đã chấp nhận Ngài, Đức Giêsu Kitô, thì cũng phải chấp nhận vai trò của Đức Maria ở trong chương trình lịch sử cứu độ đó. Đây là **“chương trình của Thiên Chúa”** đã thực hiện mà Giáo Hội qua và nhờ Đức Tin, đã khám phá ra với **“con mắt đức tin”** để bày tỏ lòng tôn kính, chứ không là **“một tác phẩm sáng chế”** của Giáo Quyền hay Giáo Hội. Bởi thế, cần nhận định cho đúng và phải hiểu Phúc Âm cho đúng.

Không thừa nhận “một số điểm trong niềm tin” và “cách thức bày tỏ đức tin” của Giáo Hội Công Giáo Rôma, đó là cơ cấu, nghi lễ và nhiều hình thức khác nhưng không vì

thế mà rồi đi tới sự quá khích, để rồi **“phủ nhận hay chối bỏ “con người thật của Mẹ Maria”, cũng là “con người lịch sử”, tức là Mẹ của Đức Giêsu Kitô, Đấng Cứu Thế.** Đây là điều vô phép và bôi bác thật sự đến chính Đức Giêsu Kitô. Tin vào Ngài, tôn thờ Ngài và ca tụng Ngài mà chê bỏ Mẹ của Ngài thì đã làm cho chính Ngài buồn lòng rồi. Bởi vì không có Mẹ Maria thì đã không có Đức Giêsu Kitô, Đấng Cứu Thế, vừa về phương diện sinh vật học, di truyền và ân sủng. Chính Chúa Giêsu cũng đã từng nói: **“Hãy xem quả thì biết cây, cây xấu không thể sinh trái tốt”** (Lc 6, 43-46; Mt 7, 16-18). Chính hình ảnh của Đức Giêsu Kitô đủ để chứng minh là cây tốt, như lời nói của bà chị họ Elizabeth: **“Hoa quả của lòng em được Thiên Chúa chúc phúc”** (Lc 1,42).

Một Người đã sống đẹp lòng Thiên Chúa, luôn có Chúa tràn đầy ở trong tâm hồn, đã được Thiên Chúa chọn gọi để làm Mẹ Đấng Cứu Thế, mời Mẹ cộng tác vào chương trình cứu chuộc của Ngài cho nhân loại. Một người “có phúc hơn tất cả mọi người phụ nữ” như vậy, mà không xứng đáng để cho con người ca tụng và tôn kính hay sao? Trong đời sống xưa nay, có biết bao nhiêu con người rất tầm thường, chẳng là gì cả, nhưng chỉ vì có một vài điểm nổi bật về một vài phương diện nào đó như giàu có, sắc đẹp, ca hát, học thức, mà đã được con người tôn thờ, ca tụng và xem như là Thần Tượng rồi. Còn Đức Maria, một con người đầy nhân

đức, thánh đức, đầy Chúa ở trong tâm hồn thì tại sao lại không xứng đáng để được ca tụng? Hơn nữa, đọc kỹ Thánh kinh chúng ta sẽ thấy thêm rằng: Mẹ chính là người Nữ mà Thiên Chúa đã hứa để ban ơn cứu độ, là ban ơn sủng để chống lại ma quỷ đã cám dỗ Adong và Eva trong vườn địa đàng: **“Người Nữ và Miêu Duệ của người Nữ sẽ đạp đạp đầu mầy”, là “lời hứa cứu chuộc mà Thiên Chúa đã hứa với Adong”** (Stk 3, 15).

Thật sự là khi mà càng sống Lời Chúa, càng sống tình yêu thương chân thật, càng cố đi tới sự thánh thiện trong đời sống, thì mới thấy và cảm nhận được hình ảnh lớn lao của Mẹ Maria. Mẹ chính là hình ảnh tình yêu lạ lùng, lớn lao mà Thiên Chúa đã ban cho nhân loại, hình ảnh tình yêu của chính Ngài, qua Mẹ và rồi qua Con của Mẹ. Một tình yêu hy sinh, khiêm nhường trong đau khổ và một tình yêu khoan dung, tha thứ của Con Mẹ. Đây thật sự là “cốt lõi của Đức Tin”, còn những sự “suy luận khác về đức tin, về thần học” là tùy nơi tâm hồn của mỗi người lúc tìm hiểu và suy tư về Lời của Chúa, tin hay không, chưa là gì cả. **Đức tin từ suy niệm, hiểu biết và rồi để sống, chứ không phải chỉ để tranh luận suông cho vui, cho dù tranh luận cũng là cách, tìm hiểu và học hỏi.** Có sống đức tin, thực hành đức tin mới cảm nhận được, chỉ suy luận và bàn cãi, chỉ tạo ra thêm nhiều điều hão huyền mà rồi cứ tưởng đó là đức tin. Mỗi người sẽ được Thiên Chúa dạy bảo cho, nếu thật sự tin Ngài và nếu chưa trải qua kinh nghiệm của đức tin, coi chừng sai lạc mà không biết, cho dù là “suy niệm và học hỏi lời Chúa”. Tin những điều cần tin và đáng tin để đạt tới ơn cứu rỗi, chứ không phải tin những điều phụ thuộc và những gì không chắc chắn, chỉ là suy luận thì không có gì để buộc, để bắt theo cả. Thật sự, mẫu nhiệm đức tin rất là lớn lao, là một thách đố và cần có người để hướng dẫn và hướng dẫn đúng tùy ở nơi chiều sâu đức tin của mỗi người khác nhau.

Sở dĩ Giáo Hội Công Giáo ca tụng và tôn vinh Đức Maria, các tín hữu tìm đến với Mẹ để cầu xin, là vì càng sống và suy niệm, nhất

là bắt chước đời sống của Đức Giêsu Kitô Con Mẹ thì càng nhận ra rõ hơn vai trò lớn lao, tâm hồn thánh thiện tuyệt vời của Mẹ. Mẹ là tác phẩm kỳ diệu của quyền năng và tình thương của Thiên Chúa đã thể hiện nơi một thụ tạo của Ngài. Chính từ điều này mà các thánh giáo phụ đã gọi Mẹ là “Eva mới”, sinh ra nhân loại mới trong ân sủng của Mẹ và Con của Mẹ. Ân sủng từ đức tin và từ tình yêu. Mẹ vừa là mẫu gương cho mỗi người bắt chước, nhất là “các Bà Mẹ Công Giáo” và những người cha công giáo, sống đời sống gia đình hay là đời sống tinh thần, các Tu Sĩ, Giáo Sĩ. Nghĩa là mỗi người nhờ sống tinh thần của Mẹ và Chúa Giêsu Con Mẹ, để từ đó cũng sẽ trở thành những hình ảnh của Đức Maria và Đức Giêsu Kitô trong vai trò của ơn gọi nơi mỗi người mà hình ảnh đó là đức tin và tình yêu. Mẹ còn là Đấng Bào Cử, ban ơn cho những ai tin và chạy đến cầu xin với Mẹ. Chính nhờ Mẹ và qua Mẹ, mà người ta càng nhận ra được kỳ công của Thiên Chúa và quyền năng của Ngài đã thể hiện tình yêu thương cho nhân loại.

Do đó cần phải lặp lại một lần nữa là: việc tôn kính, tôn thờ, tôn vinh Mẹ, chắc chắn không bao giờ che lấp hình ảnh của Thiên Chúa hay của Đức Giêsu Kitô Con Mẹ như nhiều người đã lên tiếng chống báng và đả kích. Ngược lại càng làm cho con người nhận biết và gần gũi hơn với Ngài, nhờ tình yêu và nhờ lòng tin mãnh liệt, sâu đậm. Bởi vì, **có một khoảng cách rất lớn giữa đức tin dựa vào lý trí để suy luận và đức tin thực hành để cảm nghiệm.** Đức tin và tình yêu là điều mà mỗi người sẽ cảm nghiệm, cảm nhận từ cuộc sống chứ không phải chỉ đơn thuần ở sách vở, ở lời nói và suy luận suông mà thôi. Đây mới chỉ là những bước khởi đầu mà thôi.

Từ suy luận, có thể dùng tam đoạn luận để suy diễn về tước hiệu “Đức Maria Mẹ Thiên Chúa” như sau: Đức Maria là Mẹ thật của Đức Giêsu Kitô và Đức Giêsu Kitô là Thiên Chúa làm người. Vì thế Đức Maria là Mẹ của Thiên Chúa. Hơn nữa, như lời truyền tin của Thiên Sứ Gabriel, Mẹ là Người đã sống đẹp

lòng Ngài và đã được Thiên Chúa tuyển chọn giữa muôn vàn người phụ nữ Do Thái thời đó, để cộng tác vào chương trình cứu chuộc của Ngài, là cưu mang “Con Thiên Chúa” làm người. Như lời Thiên sứ báo tin và lời của bà Elizabeth đã ca tụng Mẹ: “ và này đây, bà sẽ thụ thai, sinh hạ một con trai và đặt tên là Giêsu. Người sẽ nên cao trọng và sẽ được gọi là Con Đấng tối cao...” (Lc 1, 32). “Bởi đâu tôi được ‘Thân Mẫu Chúa tôi’ đến với tôi thế này? vì vừa nghe lời bà chào, hài nhi trong lòng tôi nhảy mừng...” (Lc 1, 43). Từ ngữ “Chúa tôi” ở đây là “Chủ của tôi”, là “My Lord”, vì Ngài là Đấng cứu chuộc tôi, tức là Đức Giêsu Kitô Đấng Cứu Thế sau này, chứ không phải là Thiên Chúa Đấng Tạo Hóa, dựng nên trời đất vũ trụ. Từ ngữ “My Lord” khác với từ ngữ chỉ về Thiên Chúa là “Lord God”, là “Chúa Tể vũ trụ, hoàn vũ, là đấng Tạo Hóa.

Bởi thế, khi tuyên xưng Đức Maria là Mẹ Thiên Chúa, Giáo Hội muốn nói đến một “Thiên Chúa Làm Người”, cũng là “Đấng Cứu Thế”, như lời bà Elizabeth đã gọi Mẹ là “Thân Mẫu Chúa tôi”. Chắc chắn, chẳng ai khờ khạo gì để cho rằng: Đức Maria lại là Mẹ của Thiên Chúa, Đấng Tạo Hóa, là chủ tể vạn vật, Đấng đã dựng nên Mẹ là một thụ tạo. Do đó, có cãi nhau hay hiểu sai lạc tín điều, chẳng qua là vì từ ngữ đã dùng mà thôi. Đức Maria muôn đời vẫn là Mẹ của Đấng Cứu Thế và là Mẹ của nhân loại, với những ai tin nhận Mẹ là Mẹ của mình trong đức tin. Mẹ là ân sủng, là phương tiện, là con đường dễ nhất, nhanh nhất để đi đến với Chúa Cha, qua Chúa Giêsu con Mẹ, mà trước tiên là phải đón nhận ơn hoán cải hay là thanh tẩy. Và có lẽ Giáo Quyền cũng nên “chỉnh lại từ ngữ cho chính xác để tránh những sự ngộ nhận về sau này. Thật vậy, tất cả những ai đến với Mẹ, không trước thì sau, không sớm thì muộn, chính Mẹ cũng mang người đó đến với con của Mẹ là Đức Giêsu Kitô hay ngược lại, những ai đến với Chúa Giêsu và gặp chính Ngài rồi cũng sẽ yêu mến Mẹ của Ngài mà thôi, bởi vì chính Ngài cũng sẽ trở phú lại Mẹ mình cho những

ai mà Ngài yêu mến: “Này là con Bà và này là Mẹ con”.

Tin vào Thiên Chúa, tin vào Chúa Giêsu Đấng Cứu Thế mà rồi không tin vào Mẹ, là khí cụ, là Người mà Thiên Chúa đã tuyển chọn để làm Mẹ Đấng Cứu Thế thì rõ ràng là đã chê chính Thiên Chúa, Ngài đã sai lầm khi chọn Mẹ là người bất xứng và không đáng để tôn kính, tôn thờ và yêu mến sao? Một sự xúc phạm thật lớn trong niềm tin mà rồi không biết. Viết lên những điều này để những ai lâu nay chống đối loại trừ Mẹ ra khỏi niềm tin của mình, hay những ai chưa tin vào quyền năng của Mẹ cần phải suy nghĩ lại mà thay đổi kéo sự lầm lạc càng lớn hơn và nhất là rao truyền sự lầm lạc đó cho con cháu là các thế hệ về sau, đó là một điều thật tai hại.

Giáo Hội, theo truyền thống, vì nhận thức được sự bất xứng và bất toàn của mình mới chạy đến với Mẹ và cầu xin Mẹ giúp cho Thế Giới sớm có hòa bình, vì thế mà đã đặt ngày lễ này vào đầu năm dương lịch để xin Mẹ thánh hóa cho Thế Giới, cho mọi người, sống một năm được bình an, cũng có nghĩa là sống trong hòa bình.

Tôn thờ Thiên Chúa, xưng tụng Đức Giêsu Kitô là đấng Cứu Chuộc, nhưng thật ra lắm lúc chúng ta chưa hiểu thật giá trị món quà mà Thiên Chúa đã ban tặng cho nhân loại. Bởi vậy mà đã không nhận ra được vị thế của Đức Maria là Người đã đón nhận và trao ban món quà đó cho nhân loại là Đức Giêsu Kitô Con Mẹ. Thật vậy, người ta chỉ có thể

nói lời Tạ Ôn người đã tặng quà một cách chân thành, một khi đã nhận ra được giá trị thật của món quà tặng đó. Người ta sẽ chỉ yêu mến và tôn kính Đức Maria một cách thật lòng, khi mà nhận ra được giá trị thật của ơn cứu rỗi được lãnh nhận, nhờ tình yêu của Đức Giêsu Kitô Con Mẹ, là món quà tặng mà Thiên Chúa đã ban cho nhân loại qua tay Mẹ. Ngài là hình ảnh hữu hình của tình yêu Thiên Chúa vô hình và Mẹ Ngài cũng vậy. Bởi vậy Mẹ cũng là Đấng Đồng Công Cứu Chuộc nhân loại cùng với Con của mình; khi mà sống Lời Ngài, thực hành Lời Ngài, cũng có nghĩa là sống tình yêu thương. Ngài mới là hình ảnh thật của Thiên Chúa; và chỉ có Đức Maria mới đủ khả năng để tạo ra hình ảnh những người Con của mẹ mà thôi; nhờ tình thân và ân sủng của Mẹ, tự sức con người khó mà đạt tới, may lắm là chỉ trở nên những môn đệ của Đức Giêsu Kitô, là những người rao giảng, loan báo hay làm chứng nhân về tình yêu thương nhau. Để trở nên giống hình ảnh của Đức Giêsu Kitô Con Mẹ, là một thách đố thật lớn và rất là khó. Vì thế mà truyền thống xưa của Giáo Hội qua các thánh Giáo Phụ đã từng nói như là lời nhắn nhủ, mời gọi các Kitô hữu: “Christianus alter Christus”, các Kitô hữu là hình ảnh của một Đức Kitô khác, mà trong số đó, các Linh Mục phải là người gần nhất và giống nhất vì thánh chức, vì thế mà người ta thường nói: “sacerdos alter christus”.

Khi xưng tụng Đức Maria là Mẹ của Thiên Chúa, như đã trình bày, không phải chỉ xưng tụng vị thế cao vời của Mẹ, là Mẹ của Đấng Cứu Thế, Con Thiên Chúa làm người mà thôi, mà còn ca tụng “tình yêu bao la, hải hà của Mẹ nữa; một tình yêu nhiệm mầu lớn lao mới có thể làm Mẹ của Con Thiên Chúa”, mới “chứa đựng nỗi tình yêu của Thiên Chúa ở trong tâm hồn. Một tình yêu đã được thanh luyện và thử thách bằng những đau khổ của chính Mẹ và của Đức Giêsu Kitô Con Mẹ, mà Mẹ cũng đã mang lấy cho nhân loại. Chính tình yêu mới làm nên ơn cứu chuộc và khổ đau đã làm cho tình yêu đó trở nên giá trị hơn,

như là cách diễn tả mức cao độ của tình yêu thương.

Bởi từ điều đó mà Mẹ đã được xưng tụng là “Thánh Mẫu”, không chỉ của Đức Giêsu Kitô mà thôi, mà còn là “Mẹ của toàn thể Giáo Hội và toàn thể nhân loại, với những ai chạy đến với Mẹ, cầu khẩn van xin; mẹ sẽ cứu giúp, nâng đỡ, chở che; cũng có nghĩa là những ai tin vào mẹ, cho dù đức tin đó “chưa được rửa tội”. Không chấp nhận một vài tước hiệu mà một số tín hữu đã yêu mến, đã tin và đã xưng tụng Mẹ, là “Trinh Nữ Vương” trên trời dưới đất, là “Mẹ Thiên Chúa” hay là gì đi nữa...; đây không thể là lý do chính đáng để mà chống đối lại, bằng cách khuớc từ Con Người thật của Mẹ ở trong lịch sử nhân loại và trong lịch sử cứu rỗi. Có tìm đến với Mẹ, có cầu xin mới cảm nhận được ơn thánh mà Mẹ sẽ ban cho, cứ thử đi rồi sẽ thấy những hiệu quả hiển nhiên trong việc tôn sùng và tôn kính Đức Maria, Mẹ Đấng Cứu Thế và cũng là Mẹ của Giáo Hội, của các tín hữu, cho dù thuộc về giáo hội nào hay ngay cả tôn giáo nào. Những người con thơ bé bỏng với niềm tin chấp chững, mẹ sẽ ban ơn nhiều hơn. Hãy tin và tìm đến với Mẹ Đấng Cứu Thế.

Năm mới Dương Lịch / Jan 1, 2002.

Lễ Đức Maria là Mẹ Thiên Chúa.

Ngày cầu cho Hoà Bình Thế Giới.